

II. évfolyam, 6-7. szám. Megjelenik havonta egyszer. Budapest, 1911. jun.-jul.

Kiadóhivatal: VII. ker., Erzsébet-körút 48. sz. I. em. — Előfizetési díj egész évre: csak 50 fillér.

PÜNKÖSD

„Veszték erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok.” Csel. I. 8.

A tanítványok, midőn Mesterükkel utoljára állottak az Olajfák hegyén, elszomorodtak a gondolatra, hogy a Mester elhagyja őket. Mitvők legyenek nélküle, aki őket úgy oktatta, vezette, intette és buzdította? Honnan vegyék a bölcseséget szavainak teljesítésére, honnan az erőt hűnek maradni mindhalálig? Mind ezen aggodalmakat szétoszlatja az Úr Jézus igéivel: „Veszték erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok.” Csel. I. 8.

Jézus legjobban tudja, hogy tanítványainak mire van szükségük. A legjobb adományt adja nekik. Pünkösöd ünnepén teljesítette igéit. Midőn egybegyűlt a tanítványok serege, várakozva és imádkozva, pünkösöd hajnala pedig felhasadt, ekkor mint a vihar zugása és tüzes nyelvekkel rájuk szállt az Úr Lelke. És mindnyájan beteljesedtek Szentlélekkel. Megremegtek a házak és a szívek. Úgy volt, mintha a tanítványok mindnyájan újjászülettek volna. És tényleg új emberekké váltak. Az Úr ereje nyilvánkozott meg bennük és általuk.

Erőt kaptak Jézustól a bizonyágtéveszre. Azt hiszed, hogy ez nem nagy dolog, ez a neveléstől függ és a szokástól. Tévedsz, kedvesem. Hogy Jézusról bizonyágot tehessünk, ahhoz több kell, mint nevelés vagy szokás, ehhez erő kell. Még a saját meggyőződés ereje, bármily nagyon értékelendő, önmagában véve nem elég. Tekints csak Péterre. Három évig együtt volt Jézussal. Hallotta bűbájós predikálását, látta nagyszerű cselekedeteit és egykor becsületes meggyőződéssel letette a hitvallást: „Te vagy ama Krisztus, az élő Isten Fia.” Senki sem vonhatja kétségbe, hogy Péter őszinte lélek volt. Szerette is Mesterét módfelett. De vajon mi történt nagy-péntek éjjelén, midőn Jézus a főpap előtt állott, míg Péter odakünn a szolgálknál a parázs előtt melegedett? Egy szolgáló, tudatlan, de gunyos teremtés, odaszól neki: Te is egyike vagy az ő tanítványainak? És ekkor az erős férfiút elhagyja meggyőződésének minden ereje és azt mondja: „Asszony, nem

ismerem őt!" Nincs ereje bizonyosságot tenni az Úrról egy szolgáló előtt. És nézzétek csak meg ugyanezt az embert pünkösdi reggelén, mikor már elnyerte a Lélekből való szent keresztséget! Ott áll több ezer ember sokadalma előtt és bizonyosságot tesz oly lángoló szavakkal, hogy a hallgatók szívét átjárják és kérdik tőle: „Mit cselekedjünk?” Egyetlen predikációja úgy hatott, hogy háromezer ember megtért. Ez aztán a magasságból való erő gyümölcse.

A tanítványok, miután a Szentlélek betöltötte őket, erőt kaptak arra is, hogy tudjanak szeretni. A Szentlélek egyuttal a szeretet lelke is. És vajjon a szeretet nem a világ legnagyobb hatalma-e? Már bölcs Salamon mondja: „A szeretet erős, miként a halál!” Mert az Úr Lelke nyugodott Jézuson, a szeretet oly hatalmát bírta, melyet meghódította az emberek szívét és meggyőzte a világot. Tanítványai pünkösdi előtt mily keveset bírtak ezen csodálatos erőből! Vajjon nem voltak-e önző emberek, kik Krisztus haláláig sokkal inkább saját javukkal törődtek, mint embertársaik lelkével? Ha egy város nem volt hajlandó őket befogadni, mindjárt szerettek volna tüzes esőt reabocsátani, mint Sodomára. Az atyáinkfiának hétszer megbocsájtani, ez többnek tűnt előtük, mint amit Isten megkívánhat. Mennyire megijedhettek az Idvezítő szavaira: „Nem mondom néked, még hétszer is, hanem hetvenhétszer”. Oly szív, melyben nincsen meg a szeretet ereje, képtelen megbocsájtani. Ekkor eljött a pünkösdi és meghozta a szeretet erejét. Most már imádkoznak a tanítványok ellenségeikért, áldják kik őket átkozzák, jót tesznek azokkal kik őket gyűlölik, könyörögnek azokért, kik őket üldözik. Szívük telve van Krisztus szerelmével. A Krisztus szerelme szorongat minket, kiáltják fel, ha meg akarják őket akadályozni a jó cselekedetben. És miként Mesterük a szerelem hatalma által a világot meggyőzte, úgy haladnak ők ugyanezen erő által hajtva és szintén meggyőzik a világot. Miért van ma oly kevés világot meggyőző? Mert oly kevés a szeretet. Oh, szeretet hatalma, töltsd be a mi sziveinket is!

A szeretet erejével együtt a tanítványok a szenvedés erejét is nyerték. A szenvedés elviseléséhez is erő kell. Könnyebb a legnehezebb munkát elvégezni, sok pénzt letenni az Úr oltárára, mint türelmesen és csendesen a testi szenvedés fájdalmait elviselni. Ebben a gyenge nő sokszor felülmúlja az erős férfit. De a testi szenvedés nem is a legsúlyosabb. Ha keserves csalódások érnek, ha legjobb barátaink félreértének és megsértének, ha a rágalom gonosz nyelve jó hírnevünkhöz ér, ha elszakad minden kötél, melybe reménységgel fogódtunk és a zaklatott lélek mint a bibliai Jób, egyedül marad vigasz és

öröm nélkül: ekkor nyilvánul meg, hogy a szenvedés ereje megvan-e bennünk? Ezt az erőt különösen Jézusnál csodálhatjuk. Pünkösdi után ugyanezt az erőt már a tanítványokban is észlelhetjük. Semmi sem volt nekik elviselhetetlen. A börtönben is az Istent magasztalták. A hitetlen tömeg megkövezése közben imádkoztak ellenségeikért, Örömmel szenvedik el még a halált is Jézusért.

— Ime, atyámfia, megvan-e benned is ez az erő? Hány olyan keresztyén van, kik örömmel követik Jézust, amíg jól megy dolguk, de ha eljő a szenvedés, kísértés, üldöztes, bajok, viszontagságok, csalódások, akkor kétségbeesnek. Hiányzik bennük a szenvedés ereje.

A Szentléleknek még egy erőnyilvánulása van, melyre reámutatni szeretnék, az *Úrért való szíves munkálkodás* ereje. A munka pünkösdi előtt csak iskolai gyakorlat volt. Most beléptek az élet árába. Azelőtt egyesek talán tétováztak, hogy hátha sokat cselekesznek, most mindegyik összes erejét kész volt az Úr szolgálatába ajánlani. A Lélek ereje indította őket faluból falura, városból városra, országból országba. Jeruzsálemből elmentek Judeába, Judeából Samariába, Samariából a világ végéig. Pált bezárják a tömlöcbe, de ő ott is predikál és a tömlöc-tartó megtér. Mint foglyot odaállítják a római katonára elé, nemsokára az imádja Pálnak az Urát. Bárhová jut, mindenütt hat és munkálkodik Megváltójáért Tanítványainak megtiltják, hogy Jézusról szóljanak, korbácsolják őket, megkínózzák őket, de mégsem hallgatnak. Örömmel nyitják meg ajkukat diadalmas bizonyosságra: Nem szünhetünk meg bizonyosságot tenni arról, amit láttunk és hallottunk! A lelkek megmentése lön hivatásuk. És ha ma megragad az Úr Lelke egy embert és megtölti ugyane lélekkel, ez az ember is szintúgy fog érezni és cselekedni.

Vajjon az erőnek e lelke ma is hatékony? Egészen bizonyosan. Az Úr karja nem rövidült meg. Ugyanazon ígéink vannak, mint a tanítványoknak, ugyanazon feltámadt, élő Megváltónk, aki minket is ugyanúgy szeret. Ha erőnk mégis nem ugyanaz, a hiba bennünk van. Hiányzik nálunk a teljes odaadás gyermeki hittel. Oh, kedves olvasó, add át szivedet ma az Idvezítőnek; add át egészen, teljesen, kérd tőle szent ígéinek teljesítését, bízzál benne, remélj tőle és magad is elnyered, amit a tanítványok nyertek pünkösdi ünnepén: a Szentlélek erejét!

M.

A mi első konferenciánk.

(Munkánk alapvetése. — Miért Bécsben?)

A püspöki metodista egyház évi konferenciája mindig nagyjelentőségű gyülekezés, mert a nagy munkára, hová az Úr állított, döntő befolyással van. Ez az alkalom az, midőn minden predikátornak meg kell vizsgálnia a maga jellemét, helyzetét; ekkor kell jelentést adnia a lefolyt esztendőben végzett munkájáról és végül ekkor kapja a következő évre küldetését. Ez az utóbbi, a küldetés, jellegzetes metodista intézmény. Az egyes gyülekezetek lemondanak a jogról, hogy maguk válaszzák papjukat és a pap ama jogáról, hogy maga válogassa meg gyülekezetét. Az évi konferencián a püspök mindegyik predikátornak kijelöli munkamezejét egy évre. Rendszerint csak a konferencia végén, midőn a püspök felolvassa a küldetési jegyzéket, tudják meg a predikátorok, hogy a következő évben hol fognak az Urért munkálkodni.

Már most, ha minden évi konferencia oly jelentőségteljes, mennyivel inkább a legelső az új missziói területen. Hiszen itt a kezdésről van szó, új szervezetről, alapvetésről. Itt aztán gondosan kell mindent meghatározni, komolyan fontolgatni, alapvető kérdéseket eldönteni, mely döntés helyességétől azután hosszú időre a munka jövője szempontjából igen sok függ. A mi ausztriai és magyarországi gyülekezeteink, melyek mindnyáját németországi predikátorok alapítottak, eddigelé az északnémet konferenciához tartoztak. A legutóbbi egyetemes konferencia, melyet 1908. évben Amerikában tartottak és melyen mintegy 800 delegátus jelent meg a világ különböző tájairól, megadta a felhatalmazást, hogy a munka Magyarországon és Ausztriában mint külön missziói konferencia szerveződjék. Ezen felhatalmazást ez idén érdemes püspökünk, dr. Burt Villiam érvényesítette, amidőn ezen országok predikátorait Ausztria és Magyarország első évi konferenciája gyanánt Bécsbe május 4—7 napjaira egybehívta. A bécsi gyülekezet a legrégibb e két országban, ezért őt illette a tiszteesség, hogy az első konferenciának vendéglátó házigazdája lehessen.

A megnyitó.

(Megérkezett a püspök. — Mi történt Bulgáriában?)

Budapesten a pályaudvaron találkoztam érdemes püspökünkkel és nejével, kik Bulgáriából jöttek. Bécs felé utaztomban ismét

megfigyelhettem a meleg szeretetet, melylyel kedves püspökünk a szép Magyarhon iránt viseltetik. Behatóan mindenről jelentést tette magának és mennyire örült, midőn neki haladásról és győzelemről szólhattam. Jókora érkezünk meg Bécsben ahhoz, hogy részt vehessünk egy megnyitó istentiszteleten. A bécsi gyülekezet ez alkalomra ünnepi díszbe öltöztette barátságos imatermét és mi magyarok nagyon örültünk, midőn a zászlók között a magyar lobogót is ott láttuk. A termet utolsó helyig megtöltötték az atyafiak és barátai. A gyülekezet lelkészének szíves üdvözlő szavai és az egyházkerületi (Distrikts) előljárónak rövid felszólalása után, melyben felkért, hogy Jézusra tekintsünk, hitünk kezdőjére és teljesítőjére, a mi püspökünk ragadta meg a szót, hosszabb angol beszédet mondott, melyet *Melle F. H. Ottó* predikátor fordított. A püspök, aki éppen palesztinai utazásából érkezett haza, előadást tartott a benyomásokról, melyeket Jeruzsálemben, Názáretben, és a Genezáret tavánál szerzett.

Azután bulgáriai munkánkról szólt. Egy héttel ezelőtt a bulgár konferencián előkölt. Körülbelül 60 év óta tevékenykedünk ebben az országban és sok évig úgy látszott, hogy az eredmény teljesen elmarad. Voltak hangok a saját egyházban, melyek ajánlották, hogy hagyják abba az ottani kilátás nélküli munkát, mely talán hiába fecserli az erőket. De ime, az Úr megjutalmazta mégis a türelem munkáját. Az utóbbi években ébredést támasztott, mely még folyton növekszik. Találkozott egy sereg lelkes ifjú, kiket különböző iskolákban, Németországban, Konstantinápolyban és Amerikában a predikatori tisztség részére kiképeztek és most tetterekesen indulnak hazájuk evangelizálásának munkálatára. A konferencia helyén a hatóságok váratlan megtiszteltetésekben részesítették a püspököt. Hosszas kihallgatása volt a bulgár királynénál, aki sajátkezűleg szolgálta fel neki a teát. A királyné minden modern kérdésben, a hitbeliekben is, teljesen járatosnak bizonyult és igen értékelni tudja a metodisták munkáját. Rendelt is a szállóban már egy szobát a püspöknek, hogy egy napig még ott maradhasson és részt vehessen az udvari ebéden, de az ő kötelessége még aznap elhívta onnan a mi konferenciánkra.

A bulgáriai tapasztalatok kapcsán a püspök néhány biztató szót intézett hozzánk, kik Magyarországon is, meg Ausztriában is még a kezdet kezdeténél állunk. A predikátorokat irigylendőnek mondta gyönyörűséges feladatukért, ezen országokban megépíteni az alapot. Bizony ez nem könnyű munka. Megköveteli az egész férfit, teljes odaadást az Úrnak, igen sok türelmet és kitartást, mert az építkezés földmunkájának rendszerint kevés a látszatja és sok idő eltelik, míg a föld ki van

hányva és az emelendő falak helye meg vanelve, de mégis ez a munka igen fontos. Mert jó alapon esetleg mások is azután vígan építkezhetnek. És későbbi nemzedékek, kikért a mai küzd, fokozott tiszteletben részesítik a kezdetnek akadályokat legyűrő úttörőit. Vajha az Úr minden szolgáját, kit e munkába hívott, lelkével kellően előkészítené a reájuk bízott szép feladatára.

Az egyházkerület előljárójának jelentése Ausztriáról.

(Mit cselekedett az Úr a régi császárvárosban?)

Másnap a gyülekezet predikátoraival és püspökével a szent úrvacsora ünnepét ülte. Megindító volt, amint az atyafiak egymásután az Úr asztalához közeledtek és nekem úgy tűnt, mintha hallottam volna sokak szívéből ünnepélyes fogadalmak felszállását a kegyelem trónusához.

Azután a konferencia megalakult. Titkárnak megválasztották *Bargmann*, jegyzőnek *Mehner* A. atyánkfiait. A többiek a különböző bizottságokban kaptak helyet. *Melle* F. H. Ottó atyánkfia mint tolmács szolgált. Miután mindez megtörtént, felszólította a püspök az egyházkerületi előljárót, hogy tegyen jelentést. *Melle* atyánkfia mindenekelőtt rövid történelmi áttekintést nyújtott, mert szerinte a multak történetéből legjobban ismerjük meg a jelenkor és jövő feladatait.

Bécs az ausztriai és magyarországi methodista egyházak anyagyülekezete. 1870. évben alapították, tehát több mint negyvenéves mult áll mögötte. Ezen évben érkezett meg Bécsbe az első methodista predikátor, lakást bérlet és lakásában az evangéliumot kezdte hirdetni. A következő év elején már felvehette az első próbatagot gyülekezetébe, nemsokára azután 10 tagot. Egy kis termet bérlet és vasárnapi iskolát alapított. De a munkának sok nehézséggel kellett megküzdenie. Igen lassan ment előre és midőn 1876-ban, tehát 6 év mulva, áthelyezés történt, az új predikátor a nagy császárvárosban már csak 8 tagot talált. Ugyanekkor kezdte a rendőrség betiltani a gyűléseket és a methodisták munkáját akadályozni. Mégis a második predikátor utódjának a gyülekezet fennállásának 13. évében 26 tagot hagyhatott hátra, de az akkori jelentésben néhány sorral alább oda van írva, hogy a tagok száma 16-ra apadt.

Mily súlyos küzdelmeik lehettek atyánkfiainknak e helyeken! Úgy érezhették magukat, mint a régi kor prófétái, midőn azt hitték, hogy napjaikat hiábavalóan töltötték el. De mégsem volt hiábavaló e munka. Ők törték az utat, melyen most mi haladunk. Könyhullatással vetettek és ha ma aratni tudunk,

úgy ha nem is vesszük észre az összefüggést, aratásunk ama régi vetés eredménye.

A rendőri tilalmak még soká ismétlődtek. Előfordult, hogy az összejövetelen megjelent a rendőrtisztviselő és feloszlatta a gyűlést. Fordulat akkor állt be, midőn 1890. évben *Rösch* F. munkája idején Erzsébet királynéknak egyik udvarhölgye, *Langenau* bárónő egy kis methodista gyűlésen megtalálta békességét az Istennel és egyesült a gyülekezettel. Fáradozásának köszönhető, hogy az akkori miniszterelnök kibocsátott egy rendeletet, mely megengedte a methodistáknak, hogy zavartalanul megíarthassák istentiszteleteiket. A bárónő saját szalonjában vasárnapi iskolát kezdett, árvaházat alapított, megalapozta diakonisszamunkánk ügyét és *Wesley* János századik születésnapja alkalmából a gyülekezet részére házat vásárolt, melyben ez most már szabadon szolgálhatott Istenének. A gyülekezet tagjai ekkor 42-re szaporodtak.

1895. évben *Möller* R. predikátor érkezett Bécsbe és ő érhetette meg a régóta vágyott ébredést. A kis termet hamarosan meg kellett nagyobbítani, megkezdték a munkát más kerületben is, másik gyülekezetet alapítottak, a csehek között kezdtek tevékenykedni és Magyarországgal is összeköttetésbe léptek.

Mit birunk már ma Bécsben? Két gyülekezetünknek 234 tagja van, a vasárnapi iskolában mintegy 200 gyermeket tanítanak, a Bethánia-egylet testvéróthonában 15 diakonissza munkálkodik, kik betegeket ápolnak és a három imateremben vasárnaponként 2—300 ember hallgatja a Krisztus evangéliumának örömhírét. A rendőri intézkedések ugyan megnehezítik a munka terjesztését és osztrák atyánkfiai akárhányszor irigykedve tekintenek át reánk magyarokhoz, kik oly országban élünk, hol az evangélium hirdetése szabad, de mindennek dacára az Úr láthatólag megáldotta a bécsi munkát. Ha gyülekezetünkkel mindazok egyesültek volna, kik a mi munkánk révén megtalálták lelkük Idvezítőjét, akkor a bécsi tagok száma legalább is — hogy sokat ne mondjak — ötször vagy tízszer akkora volna. Megvan rá minden okunk, hogy hálát mondjunk az Úrnak azokért, amiket Bécsben is tett és hittel, bizalommal még többet várunk kegyelmétől.

Jelentés Magyarországról.

(Kicsiny kezdetből szép fejlődés. — Egyházunkban Magyarország független lesz Bécsből.)

Möller predikátor volt az, aki 1898. évben megkezdte a methodisták első összeköttetését Magyarországgal. Előbb Pozsonyban kísérelte meg a kezdést, de a rendőrség a bécsi predikátornak megtiltotta ottani működését. Erre

a bécsi atyafiak buzgó imádsággal fordultak Istenükhöz, hogy vajha ajtót nyitna az evangéliumnak Magyarországon. Imádságuk közben meghallgatta őket az Úr. Néhány kegyes verbászi lélekhez eljutott a „Christlicher Apologete,” egy amerikai metodista lap, ebben volt Möller predikátor címe, akit meg is hívtak Verbászba. Bizony Möller nem lett volna metodista predikátor, ha oda nem sietett volna. Predikált Verbászon, Szent-Tamásban, Feketehegyen, sok más helyen és a nép, mely első metodista predikátorát hallhatta, kérvénnyel

egy 8—10 ember volt jelen. A hatóság meg éppen nem pártolta a vállalkozást. Sőt a kulai főbíró megtiltotta minden tevékenységet és fenyegetőzött tömlőccel és toloncolással. Dacára annak azonban, hogy a filialmak egymást érték és Mellét többször elítélték nemcsak pénzbírsággal, hanem fogházra is, eddig még egyetlen ily büntetést sem hajtottak végre, mert a miniszterium felebbezésünk folytán mindig javunkra döntött. És ha manapság, ahol legelőször fellépünk, néha súlyos küzdelmet kell kivívnunk, úgy elmöndi-

A mi első konferenciánk.

(A közepén az ősz Burt püspök ül, előtte Lucie testvér, a bécsi diakonissa főnöknő és a püspök neje.)

fordult az északnémet konferenciához: küldjenek nekik állandó predikátort.

1900. év december havában azután Melle F. H. Ottó predikátort küldték oda. A küldetés Vincent püspöktől eredt, Schell C. akkori berlini egyházkerületi előljáró közbenjárásával. Melle nagy lelkesedéssel jött, hiszen önként vállalta a munkát, de első benyomásai vajmi keveset voltak biztatók. Az a néhány kegyes ember, aki Verbászon volt, a csendőrségtől való félelmében nem merte a predikátor érkezését hirdetni és Szent-Tamáson is az első összejövetelen összevissza csak mint-

hatjuk mégis, hogy a kapuk nyitva állnak Magyarországon munkánk részére és ha az alsóbb hatóságok igyekeznek is hatalmaskodni, a felsőbb hatóságok elismerik és értékelik munkánkat.

1901. év nyaráig Magyarország még a bécsi egyházmegyéhez tartozott, amely igen impozáns megye volt: egy császárságot és egy királyságot foglalt magába. Chemnitz szász városban 1901. évben tartott konferencián Magyarország külön egyházmegyévé alakított. 1902. évben az új magyar egyházmegyének 77 tagja volt és 1400 K be-

vétele. A következő 1903. évben 96 tag és 2000 K bevétel. 1904. évben 147 tag és 2900 K bevétel. 1905. évben 182 tag és 3500 K bevétel. 1906. évben 204 tag, 12 gyülekezőhelyen, melyhez Ujvidéken kívül már Budapestet is számították, a bevétel 5000 K-ra fokozódott. A fővárosban 1905. évben kezdték meg a munkát. Az 1907. évi konferencián 4 egyházmegyét alapítottak: Budapest, Szent-Tamás, Verbász, Ujvidék. Ma Magyarországon van 313 gyülekezeti tagunk 20 gyülekezőhelyen, 7400 K évi bevétellel.

A múlt év Magyarországon a tagok számát 23-mal szaporította; ebből Szent-Tamásra jut 15, Ujvidékre és Budapestre egyenként 7, ezzel szemben Verbász apadt 6 taggal. Általános ébredés még nem érkezett el, de reméljük, hogy jönni fog. Szükség van a gyülekezet fejlődésében oly időszakra is, midőn nincsen ébredés, mert ekkor próbáltatik meg a hit, miként az arany a tűzben. Bizony könnyebb a predikátor munkája, ha a szél dagasztja a vitorlát és az lengén tovasiklik, mintha eveznek, eveznek és nem látják a bárka tovahaladását. De éppen ez időszakban tisztul meg keresztyén-ségünk a salaktól. A gazda, miután elvetett, tüstént nem várhatja az aratást, türelmesen be kell várnia az eső hullását, napnak sütését, időnek mulását. Sokkal nehezebb lelki munkálkodásban a kitartó várakozás, mint a mohó aratás, de tudjuk, hogy az arató ünnep vígsága nem marad el. Azért mély hálával hajlunk meg az Úr előtt és magasztaljuk, mert sokat művelt Magyarországon. A lelkek száza, bár gyülekezeteinkkel nem egyesültek, általunk vezéreltetek a Jézushoz és nemsokára ujak és ujak csatlakoznak. Az Úr kegyelméből csak jó munkát kérünk az alapvetéshez, hogy az épület majdan annál szilárdabban emelkedhessék diadalmasan a magasba.

Uj határozatok.

(Megépitik az első magyar metodista kápolnát.)

A mi első konferenciánk sok tekintetben haladásról tesz bizonyosságot. Hogy predikátoraink kicsiny csapatja milyen bátor, reményteljes és merész, annak ékes bizonyossága a határozat, hogy még a nyár folyamán Ujvidéken kápolnát építenek. A költségvetés 50.000 koronára rüg. Sőt az épület ne is legyen csak kápolna, hanem inkább gyülekezeti ház, több lakással, melyek közül néhányat bérbe lehetne adni, a bér azután hozzájárul az imaterem kiadásai fedezésére. Ezt az imatermet az udvaron építenék, mintegy 200 ülőhelyvel. Mehner atyánkfia igen lelkesen üti a vasat. Szívvel üdvözljük,

amiért neki jutott a feladat, Magyarországon az első metodista kápolnát létesíthetni és reméljük, hogy helyes gyakorlati módon fogja a kérdést megoldani úgy, hogy ez nemcsak összhangban lesz Ujvidék város jelentőségével, hanem példaképpen fog hatni más magyar gyülekezetek előtt. Persze a pénz még távolról sincs együtt, de bízunk az Úrban, hogy készségessé teszi a szíveket adományok nyújtására. Ha az olvasók között akadna oly valaki, aki filléreket vagy koronákat küldene Ujvidékre, az nemcsak Mehner atyánkfianak és gyülekezetének kedveskedik, hanem jó cselekedetet végez, Isten dicsőségére, magának áldására.

A konferencia vasárnapja.

(A „Mindig vidám” daloskör mulatsága. — Magyar felszólalás.)

A gyülekezet tagjai rendszerint nem járhatnak el a konferencia hivatalos üléseire, azért ily konferenciák alkalmával igen fontos a vasárnap, midőn ott lehetnek mindnyájan, hogy ott áldást vegyenek, erősödjenek, épüljenek. Bécsben is így történt. Délelőtt 10 óra-
kor érdemes püspökünk, dr. Burt William szokásos módján, mely erővel hat és szívhez szól, predikációt tartott ezen igékről: „Az az indulat legyen bennetek, mely volt a Jézus Krisztusban is.” (Fil. 2.5) Bár az angol predikációt Melle F. H. Ottó atyánkfianak németre kellett fordítania, hatása nem gyengült ezáltal, hanem mély benyomást tett a hallgatóságra. A szónok Jézus indulatait fejtegette alázatával, türelmével, önzellen szeretetével és felszólította a gyülekezetet: őt kövessük!

Délután énekes istentisztelet volt az építészegylet nagytermében. A programmon meglátszott, hogy Ausztriában vagyunk és nem Magyarországon, mert a programmban csak a „Mindig vidám” daloskör énekes mulatságáról volt említés téve. Imát vagy bibliai beszédet nem volt szabad a programmba nyomtatni, hanem csak szavalatot. A szavalatok természetesen beszédekké változtak, de mégis csak kissé furcsa, hogy a XX. században akad keresztyén állam, mely az énekes istentiszteletet, ahol imádkoznak, nem engedi meg. Mennyi hálát kell éreznünk, hogy Magyarországon több szabadság van! Kérjük az Urat, hogy Ausztriában is derítse fel a teljes vallásszabadság napját! Az énekes istentisztelet dacára ennek elérte célját. Felszólatlak Lindner predikátor (Drezda), Wobith (Stuttgart), Bargmann (Bécs) és dr. Burt püspök. Beszédeikben, bár énekes mulatságon hangzott el, talán több volt az Isten igéje, mint sok hivatalos istentiszteleten. A hallgatók azzal az érzellemmel távoztak, hogy

igazán vidám és mindig örvendező emberek csak a Krisztus követői lehetnek.

A legszebb és legváltozatosabb gyűlések vasárnapon este voltak. Mindenekelőtt püspökünk felavatott két ifjú predikátort, *Melle Hermann* és *Funk Márton* atyánkfiait. Komoly szavakkal figyelmeztette őket jogaikra és kötelességeikre, amidőn az evangéliumot kell predikálniok. A hallgatóság mély csendben figyelt. Egészen új volt előttük, hogy egyházunk milyen mélységes komolysággal fogja fel a predikátor hivatását. Sok könnyörgés szállt fel a két predikátorért, akik most a püspök és gyülekezet előtt megfogadták, hogy egész idejüket és minden erejüket az evangélium terjesztésének és halhatatlan lelkek megmentésének fogják szentelni. Felavatás után a predikátorok *szeretetűnnepe* következett. Ez azt jelenti, hogy alkalmat adnak a predikátoroknak röviden elmondani, hogy miként tértek meg az Istenhez és hogy az Úr miként hívta őket szolgálatába. Felszólalt majdnem mindegyik predikátor, legelőször a két újonnan felavatott. Hallottunk angol, olasz, német és legnagyobb gyönyörűségemre, a német Bécsben magyar beszédet is, *Kuszli M.* atyánkfiaától, akinek felszólalását élénk tetszéssel fogadták.

A konferencia vége.

(Sztéküldik a predikátorokat. — Szerkesztőnk is áthelyezték.)

A legünnepélyesebb pillanat a konferencia egész tartama alatt a legvégén áll be, midőn a püspök kezébe veszi a *küldetési jegyzéket*. A predikátor ugyanis csak egy évre kapja meg munkája mezejét, ennek helyét pedig csak akkor tudja meg, ha a püspök felolvassa a küldetési jegyzéket. Ezt megelőzőleg a püspök rövid beszédben még bátorít a következő év munkájára és tapasztalatainak gazdag tárházából tanácsokat nyújt. Midőn a jegyzéket kezébe veszi, síri csend áll be néhány percre. Úgy a predikátorok, mint a gyülekezet aggódva várják, hoz-e a jegyzék részükre változást? Hangosabban dobog a predikátor szíve; nem szívesen távozik gyülekezetétől, melynek minden egyes tagjával szoros összeköttetésbe lépett. És a gyülekezet? Ritkán bocsátja el szívesen predikátorát, kinek munkája által áldásban lett része. Ha nem így volna, baj volna. Mert akkor vagy a predikátor volna haszontalan, vagy a gyülekezet. Mégis úgy a predikátor, valamint a gyülekezet a püspök döntését úgy fogadják, mint az Úr adományát. Hiszen hetekkel azelőtt imádkoznak, hogy a püspököt döntésében Isten vezérelje. A predikátor azt mondja magában: kész vagyok elmenni, bárhová

küldesz, Istenem, mert az én életem a Tiéd. A gyülekezet is azt mondja: Uram Istenem, legjobban tudod, milyen emberre van szükségünk és Tőled fogadjuk azt, aki hozzánk jön! Az Úr pedig meghallgatja az imádságot és ennek pillanatja itt van.

Lassan, ünnepélyesen, kissé külföldies kiejtéssel, de mégis jól érthetően, felolvassa a püspök előbb a megye nevét, utána a predikátor nevét. Aki tud az arcokról olvasni, itt bőségesen tanulmányozhat. Az egyik szem felragyog, mert teljesül a kívánság, melyet régóta táplált, de teljesülését mégsem várta, másik szemben a fájdalom könnye csillog, a búcsuzásra gondolván. Az áthelyezés nyomán sok sirás is fakad a predikátor családjában és a gyülekezetben. A püspök befejezte, kiki ismeri jövő évre működése helyét, egymásnak áldást kívánnak, kezet szorítanak és szétmennek, az Úr erejében bizva és áldott jó esztendő remélve.

Lapunk szerkesztőjét is áthelyezés érte. El kell hagynia a budapesti gyülekezetet, melynek tagjaival oly igen szeretetteljes kötelékek fűzik egybe és a *következő évet Bécsben kell töltenie*. Nem könnyű az ő útja sem. Szíve Magyarországon otthonra lelt és itt fog maradni szíve, még ha Bécsben is lakik. Onnan a lapot is tovább szerkeszti, hogy ily módon is szorosak maradjanak idevaló testvéreivel való kötelékei.

Sőt igen gyakran alkalma lesz a magyar gyülekezeteket felkeresni, és nincsen forróbb óhajta, mint az, hogy az egy konferenciából, mely most szerveződött, nemsokára legalább két konferencia váljék, egyik külön Ausztria részére és egy másik külön Magyarország részére. Ehhez segítsék az olvasók, ehhez segítsen meg mindnyájunkat a hatalmas és dicsőséges Isten!

Egy színész vallomása.

Néhány évvel ezelőtt történt, hogy a londoni nagyvilági emberek között egy nyilatkozat rendkívül élénk feltűnést keltett. A nyilatkozat *Quenton Ashlyn* nevű közismert és népszerű színésztől, egyszersmind énekestől és zeneszerzőtől eredt. Március elején a napilapok hozták a hírt, hogy a közkedvelt kómikus a St.-Georges-Hall balladestélyein fog fellépni. Március 15-én azonban néhány sorban közölték a lapok, hogy a művész gyengélkedik, nem léphet fel. Általános meglepetésre azonban Ashlyn megjelent mégis, kilépett a színpadra és a következő beszédet intézte az álmélkodó nézőközönséghez:

„Hölgyeim és uraim, képtelen vagyok Önöket szokásom szerint mulattatni. Be kell

vallanom, hogy az Alberthallban tartott vallásos összejöveteleken megtértem. Azon meggyőződésre jutottam, hogy életemet nem tölthetem el azzal, embereket mulattatni, kik szerintem a kárhozát útján haladnak, hanem úgy érzem, hogy az Úr szolgálatába kell szegődnöm, aki érterem is meghalt."

A közönség soraiban sokan felkacagtak, nyilván azon hihedelemben, hogy Ashlyn jó vicceket mond. De Ashlyn reflektált erre és fejtegette, hogy távolról sem komédiázik. A közönség ezentúl szíves figyelemmel is hallgatta, igen sokan helyeselték szavait. A hall bérleje később a színpadot vasárnapi délutáni és esti vallásos gyűlésekre felajánlotta, mert Londonban vasárnap amúgy sem szoktak járszani. Ashlyn boldogan elfogadta ezt az ajánlatot, mert ily módon azonnal új Urának szolgálatába léphetett.

Hallgassuk csak saját ajkairól, hogy mi indította a megtérésre:

"Pénteken, március 10-én, este elmentem a hammersmithi (London nyugati része) királyszínházba, de már nem kaptam helyet. Erre eltávoztam, Kensington felé haladtam és már elsieltem az Alberthall mellett, midőn kíváncsian visszatértem és beléptem. Élénk érdeklődéssel hallgattam a dr. Torrey beszédét, de nem jutottam elhatározásra. Vasárnapon reggel kandallóm peremén egy füzetet találtam, ugyanezen evangelistának prédikációja volt, mely a jövő élet kérdését tárgyalta. Nővérem, aki hívő keresztyén, hazahozta az Alberthallból és a szobába vitte. Elolvastam az iratot és e pillanattól kezdve világos volt előttem, hogy egyetlen kötelességem eddigi életemmel felhagyni.

Elhatároztam, hogy ezentúl a Mindenható Istennek fogok szolgálni. A következő kedden meglátogattam a gyűlést és beszéltem dr. Torreyvel. Biztatására felléptem az emelvényre, közöltem a közönséggel, hogy kicsoda és micsoda vagyok és hogy eddigi foglalkozásommal felhagyok. Egész bensőmmel áthatva voltam a szükségtől, hogy többé ne járjam a bolondját mások mulattatására. Így azután megszűnt bennem a színész, a kómikus, az énekes, a billiardművész, a világfi. Mint keresztyénnek kötelességem mindent feláldozni Istennek. Ő fogja megmutatni nekem az utat és akár a jövőbe tekintek, akár a jelejt nézem, bízni fogok benne.

Még ezelőtt egy héttel a legboldogtalanabb ember voltam. Mi hozta meg a nagy átalakulást? Megtaláltam azt az egyet, kire reá-helyezhetem minden bánatomat és gondomat, melyek eddig úgy reám nehezettek. Azt az egyet, aki szívemet kimondhatatlan örömmel tölti el és engem saját békességében és nyugalomban részesített. Mindazokért, kik még az én előbbi állapotomhoz hasonlóak, kik még megmentve nincsenek és most

itt ülnek, mindazokért igen aggódom és komolyan kérem őket, hogy győződjenek meg, maguk is személyesen az Isten igéinek igazságáról."

Ezen egyszerű és szívhez szóló szavak mély benyomást tettek és sok ember felállt helyéről annak jeléül, hogy az Urat akarják követni. Wbl.

Kápolnát Ujvidéknek!

Kicsoda küldi az első adományokat Isten nevében?

1911.

Az Ausztriai és Magyarországi missziói konferencia

küldetési jegyzéke.

Melle F. H. Ottó, szuperintendens,
Bécs, Trautsohngasse 8.

Bács-Szt.-Tamás: *Riedinger Pál* és egy segédje.

Budapest: *Funk Márton* és segédje (*Kuszli M.*)
Grác: Bargmann A. Henrik.

Trieszt, Monfalcone és Muggia: *Dardi Felici* és segédje.

Ujvidék: *Mehner L. A.*

Verbász: *Melle Hermann.*

Bécs I: *Melle F. H. Ottó.*

Bécs II: *Rapp Ottó.*

Bécs, cseh munka: betöltendő.

Terjesszük a Békeharangot!

Hadd vigye szét az igazság ígéit sok ember közzé!

Vallásos összejövetelek tartatnak:

Budapest, VII., Erzsébet-körut 48. I.:
vasárnap d. e. 10 és d. u. 5 óraker,
kedden este 8 óraker és
csütörtökön este 8 óraker (magyarul).

Angyalföld, VI., Petneházy-utca 25.:
vasárnap este 8 óraker,
pénteken este 8 óraker.

Szivesen látjuk!

Kiadó és szerkesztő: *Melle F. H. Ottó.*